

7. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΜΟΥΡΤΖΑΝΟΥ

Ἀπό ἕναν κόσμο
εάν κι αὐτόν
τί νά κρατήσω;

ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

«Προσωπική μου ιδιόκτητη επανάσταση»

Κάθε φορά που πλησιάζουν εκλογές, έρχεται στο προσκήνιο το θέμα της σχέσης των νέων με την πολιτική. Πολλοί ψηφίζουν για πρώτη φορά, ενώ τα πολιτικά κόμματα οργανώνουν ειδικές καμπάνιες θέλοντας να προσεγγίσουν τους νέους. Το σύνηθες είναι η κολακεία της νέας γενιάς και η εγκατάλειψή της στη συνέχεια στο έλεος της τηλεόρασης, της ανεργίας, της κατανάλωσης, και η αδιαφορία για την καλλιέργεια μιας βαθύτερης σχέσης των νέων με την πολιτική.

Ζούμε σε μια κατεχοχήν α-πολιτική εποχή. Φαινόμενο της η εκλογή στα κοινά ανθρώπων που δεν έχουν πολιτικές απόψεις, αλλά είναι γνωστοί για τις καλλιτεχνικές, αθλητικές, τηλεοπτικές ενασχολήσεις τους. Συμπτώματα της κόπωσης των ανθρώπων παγκόσμια από την ασυνέπεια λόγων και έργων των πολιτικών, της ιδεολογικής αποδιοργάνωσης της κοινωνίας, της κυριαρχίας του τηλεοπτικού θέματος. Τραγωδία μιας εποχής που έχει κατεχοχήν ανάγκη τον πολιτικό λόγο ως αντίδοτο στον ατομισμό και τη συμφεροντολογία, που χρειάζεται διακόνους των πολλών και όχι εξουσιαστές-επιβεβαίωση των λόγων του Χριστού ότι «οι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αυτών» (Ματθ. 20, 25) – όταν αίτημα ζωής είναι η αγάπη και η προσφορά και αυτός θα έπρεπε να είναι ο τρόπος της πολιτικής.

Η πολιτική δεν ελκύει, δεν πουλάει, δεν ενδιαφέρει τους νέους. Ο Αριστοτέλης χαρακτηρίζει τον άνθρωπο «ως ζών κατεχοχήν πολιτικών», ενώ ο Θουκυδίδης στον *Επιτάφιο* του Περικλή τονίζει ότι όποιος πολίτης ασχολείται με τις ιδιωτικές του υποθέσεις και δεν έχει γνώση και συμμετοχή στα πολιτικά πράγματα είναι άχρηστος («αχρείος»). Αυτές οι θέσεις δεν μπορούν να αγγίξουν τους νέους, καθώς νέοι και μεγαλύτεροι σήμερα μάθαμε να κοιτούμε τον εαυτό μας ή να θεωρούμε ότι ενασχόληση με την πολιτική σημαίνει κομματική ένταξη.

Και βέβαια τα κόμματα αποτελούν βασικό στοιχείο της δημοκρατικής ζωής, και βέβαια ο καθένας καλείται να ψηφίσει κάποιο από αυτά, ωστόσο πολιτική ευαισθητοποίηση δεν σημαίνει ταύτιση με κομματική γραμμή. Πολιτικοποιημένος νέος, αλλά και μεγαλύτερος, είναι όποιος ενημερώνεται, ιεραρχεί και διαμορφώνει άποψη

σχετικά με τα προβλήματα της ζωής. Είναι αυτός που ξέρει πότε προηγείται το ανθρώπινο πρόσωπο και πότε η κοινωνία, αυτός που κρίνει τη ζωή με βάση τις αξίες που βιώνει και όχι με γνώμονα το ατομικό συμφέρον.

Για να αποκτήσουν οι νέοι, αλλά και οι μεγαλύτεροι, σωστή σχέση με την πολιτική, χρειάζεται να μάθουμε τον διάλογο, σε μία εποχή συναισθηματολογίας. Να σκεφτόμαστε κριτικά σε μία εποχή που όλα λειτουργούν εικονικά. Να έχουμε χρόνο σε μία εποχή που νέοι και μεγαλύτεροι είμαστε διαρκώς αγχωμένοι από τα προγράμματα, τις εξετάσεις, την εργασία. Να ζητούμε την δημιουργική γνώση, σε μία εποχή που όλα λειτουργούν τεχνοκρατικά ωφελιμιστικά.

Όταν όλο το κοινωνικό σύστημα λειτουργεί περιφρονητικά για την γνήσια πολιτικοποίηση, θα ήταν θαύμα οι νέοι άνθρωποι να ασχοληθούν σοβαρά με την πολιτική. Ωστόσο, θα ήταν σπουδαίο ο καθένας να κάνει «μία προσωπική ιδιόκτητη επανάσταση» (Αλκίνοος Ιωαννίδης), να αλλάξει ο ίδιος και να αποκτήσει άποψη για τον κόσμο και τη ζωή και να μην ιδιωτεύει από-πολιτικοποιημένος. Να πιέσει όλους αυτούς τους μεγάλους και επαγγελματίες της πολιτικής να λειτουργήσουν για τους πολλούς και όχι μόνο για τα συμφέροντά τους. Για να μην είναι η πολιτική λόγια, αλλά έργα ζωής και αγάπης για τον άνθρωπο.

Η Εκκλησία ζητά νέους με αγάπη για τον άνθρωπο και τον κόσμο, ενταγμένους στην κοινωνία και όχι μόνο πιστούς της άλλης ζωής. Μέσα στη Θεία Λειτουργία προσφέρει, τόσο στους νέους, όσο και στους μεγαλύτερους, το ήθος της συμμετοχής στο κατεχοχήν Σώμα που είναι του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού και τους καλεί να μεταποιήσουν το θαύμα της πίστης σε αγιασμό του κόσμου. Σιωπηλά με την προσευχή, δυναμικά με την αγάπη, και αυτό είναι στάση γνήσια πολιτική. Γιατί χριστιανός πολίτης τελικά σημαίνει υπεύθυνος για τον εαυτό του και τον κόσμο που ζει, «άλας της γης» και όχι νεκροθάφτης των χαρισμάτων του. Είναι και αυτός που ζητά από το Θεό να θεραπεύσει την ασθένεια και να αναπληρώσει τις ελλείψεις με τη Χάρη Του, στάση που περνά και αγιάζει τη ζωή και δίνει νόημα στην όποια ενασχόληση με τα κοινά.